

סבתא מורייה וסבא יוסף

את סבא יוסף לא הכרתי כלל ונוטרו רק הסיפורים של אלה שחיו במחיצתו והכירוהו. בדמיוני הוא מצטייר כאדם משכיל וקפדן שבנינו, בנוטיו ומשפחותיהם, כיבודו ועם זאת קשתה עליהם קפדנותו שלא ידועה פשנות.

אבא, שהיה נכדו הראשון, נזכר תמיד איך בהיותו בן שלוש או ארבע, היה נמלט אל בין העצים מסבא שככל-כך אהב אותו וählilit, שהגיעה כבר העת למדזו קרוא וכותב ואילו הוא, הנכד, סבר שモטב ששבא ירוץ לחפש ולמצוא אותו במקום מחבאו.

וועוד סיפר אבא, כי סבא לא היה דתי, אך הקפיד על שמירת מסורת; עד היום זכורים לו לילות ה"סדר" שאוותם ערך סבא יוסף והשתתפו בהם המשפחות כולם.

את סבתא מורייה אני זכרת כאשה קטנה, צנואה ועם זאת פעلتנית אף בשנותיה האחרונות. היא הייתה הראשונה שהקנתה לי את האהבה והכבוד בספרים, בדרך המיויחדת

שבה נהגה לתת לי אותם במתנה.

על סבתא שמעתי גם מאמי. אמא, שהגיעה לנחל במס' גרות עלית-הנעור מגרמניה וכנעורה בארץ חדשה סבלה מבעיות הסתגלות, מצאה בסבתא מורייה אשה מבינה, מעודדת וועזרת.

עד היום מראה אמא מדי פעם, את ספר "שירי רחל" שקיבלה במתנה מסבתא.

יעל

(הningה הראשונה)